

TI UDARAŠ

Ti udaraš bolima po duši mojoj,
Ti si umjetnik s dlijetom
a ja sam kip.
Svaka nevolja dublje utiskuje
Tvoj lik u momu srcu.
Zamahni . . . Udari jače.
Da ga nikakva oluja
ne može izbrisati.

RASTANAK

Tužno gledaju za mnom
vitki jablani,
jer se od njih rastajem.
Preda mnom se stere
bijela, daleka cesta . . .
Svaki dan od nečega odlazim;
uvijek se rastajem od onoga
što volim .
Srce je moje raskršće
svih rastanaka.
Tužno gledaju za mnom
vitki jablani
kao da se nikada više
neću vratiti.

IZ DNEVNIKA JEDNOG KATEHETE

Ivan Cvitanović

Zar ti želiš da ti se oprostí ono što si najbolje učinio?

Bojim se da su ljudi spremni dijeliti nam takovo opraštanje. Oni bi nam najradije oprostili ono što smo najbolje učinili, ono što je neopozivo naše, po čemu se mi izdvajamo, što u svojoj golotinji donosimo kao dar čovjeku . . .

Ali ja neću da mi se tako oprašta. Ne želim da mi se oprostí moja smionost, moj rizik, moja nezadovoljstva i nemiri, moje sreće i radosti, moje osamljenosti i boli. Zaklinjem vas, braćo, nemojte me proklinjati vašom samilošću. Ako već mislite da nisam dovoljno čovjek nemojte barem od mene praviti kukavicu. Meni ne treba vaš mir i vaša sigurnost. Mene plaši mir bare i sigurnosti krda i čopora.

Zato vas molim, ostavite mi mogućnost da sebe poklonim, da sebe »izgubim«, da izgorim pa makar to bilo poput stijenja što tinja! . . .

* * *

Razbaštinjenik se nema kamo vratiti; on nije ukorijenjen ni u kakvu sigurnost. Njemu treba čudo da bi živio!

On zastalno ima prednost onih koji su pošli. On je napustio sigurnost posjednika i zato njega nitko ne posjeduje.

Vlasništvo je odnos u neslobodi. Svaki odnos u kojem nije prisutna sloboda vodi jednoj određenosti koja je unaprijed data — tu nema čuda novoga. Razbaštinjenik je zato sve napustio. On je pošao u slobodu kroz smionost i rizik. On zna kako je sloboda odnos u totalitetu kojega je pojedinac svjestan. On zna da je sloboda uvijek čudo i beskraj, da je ona uvijek neponovljivost.

I razbaštinjenik je stoga čudo prirode. On se uvijek u svojoj slobodi prirodi postavlja nasuprot.

On je za svoju sigurnost izabrao ugroženost!

Što još živi, najveće je čudo!

* * *

I Bog je u zreloći svoje žrtve bio napušten!

Matej i Marko bilježe kao posljednje riječi Kristove: »Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?«

Svi su ga napustili: gomila naroda i apostoli i Njegov nebeski Otac.

To mora biti jedro značenjem, da je i Bog u zreloći svoje žrtve bio napušten!

Prednost je napuštenih u tome što su oni ostavljeni sami sebi. Oni su sebi darovani na dar!

Majka napušta sina da bi mu život darovala; uči ga hodati da bi od nje odlutao u nepovrat.

I kad nas svi napuste, tek onda punoćom svoga dara možemo blagosloviti susretnika!

Zar je onda čudo što je i Bog u zreloći svoje žrtve, kad se imao ponovo susresti s Ocem, bio napušten?

* * *

»Dva su se puta razilazila u šumi a ja sam krenuo onim kojim su ljudi manje koračali.«

Kad god se ponovila ista slika uvijek sam činio isti izbor. Stoga se ne treba čuditi što na kraju nisam ni za kim hodao. Ja sam naprosto išao. Moj put je bio moj izbor. Ja sam čitav pripadao svojem putu, a put je opet bio samo moj. I tako sam otkrio nove predjele, koje nitko do tada nije vidio... i tako sam živio svoj život!

Najgore se zbilo protiv moje volje: moje su stope stvarale put i ljudi su pošli za mnom. Ja to nisam htio. To nikako nisam želio. Ja nikada od ljudi nisam htio činiti sebi slične — SEBE.

Najradije bih — kad bih samo to mogao — izbrisao sve tragove svojih stopa. Želio bih ljudima darovati poglede novih krajeva.

— Jer ljudi moraju ići uvijek u Nepoznato!